

РЕШЕНИЕ

№ 1333

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7923** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК, вр.чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба от С. Л. Д., срещу Агенция за държавна финансова инспекция, с която се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000лв., претърпяни от ищеца вследствие наложеното му с Наказателно постановление № 11-01-567/21.02.2020г. административно наказание „глоба“, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила Решение от 06.07.2021г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д.№ 3351/2020г., ведно със законната лихва от влизане в сила на решението на съда – 22.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата /последното уточнено в хода на съдебно заседание на 07.02.24г./
Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли като неоснователна и недоказана.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

С НП № 11-01-567/21.02.2020г., издадено от директора на АДФИ, на ищцата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 4564,85 лева, на основание чл.256, ал.1 от ЗОП, за нарушение на чл.17, ал.1, вр. с чл.20, ал.2, т.2 от

ЗОП.

Наказателното постановление е оспорено пред съда, за което е образувано нахд.№ 3351/2020г. по описа на Софийски районен съд, който с влязло в сила Решение от 06.07.2021г. го е отменил, поради изтекла абсолютна давност и прекратил производството.

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция са изслушани двама свидетели, осигурени от ищцовата страна при режим на довеждане – В. Д. (съпруга) и И. П.. От показанията им, които си кореспондират, взаимно се допълват, непротиворечиви са, основават се на лични възприятия, непосредствени впечатления, системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период се установява, че в резултат издаденото НП, С. Д. е изживял силен стрес, безпокойство, тревожност, почувствал се е унижен, причинен му е психически дискомфорт и негативни емоции, напрегнатост. Отделно му е създадо душевен дискомфорт и тревожност, отразило се е в негативен план на личността му, довело е до негативни емоционални проблеми изразяващи се в унижение, потиснатост, депресия, срам от опетняване името му сред колегите, с които е работил. Последното пряко е възприето от св.П. и се установява от показанията му, които няма пречка да бъдат кредитирани по съображенията, изложени по-горе.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Исковата молба за обезщетение е процесуално допустим, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт – наказателно постановление, издадено от орган при ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от това наказателно постановление. Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г., следва да се приеме, че издаването на процесното наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Не е налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си (аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ). Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно чл.205 от АПК във връзка с чл.6, ал.1 от ЗДФИ. Тоест, налице са всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото. Исковите са предявени след отмяната на НП съгласно чл.204, ал.1 от АПК.

Разгледан по същество е частично основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна - аргум. от чл.4 ЗОДОВ), по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отмененото НП представлява властнически акт на административен орган, издаването

му е санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на АДФИ за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът ги обсъжда по всяка една от исковите претенции, така както са заявени от ищеца (имуществени и неимуществени вреди и лихви).

По делото се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснения и други негативни психически изживявания, причинени от наложеното му административно наказание с наказателното постановление, издадено от директора на АДФИ, до отмяната му. Предвид обстоятелството, ищецът е този който следва да доказва неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания, то неговите най-близки хора, сред които е съпругата му, имат най-преки и непосредствени впечатления за тези негови вътрешни изживявания. Нещо повече, от показанията на другия свидетел – И. П., който е негов близък приятел, се установи, че вследствие на наложеното му наказание е забелязал една негативна промяна в поведението на ищеца. Поради това съдът кредитира тези показания, разглеждайки ги заедно с тези на свидетелката П., който е извън кръга на близки и роднини и съответно без данни за заинтересованост и пристрастност. Същите илюстрират преживените от ищеца притеснения, тревоги, смущения, че има съмнения у част от колегите в неговата невиновност и това, че е обект на обсъждане сред тях. В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Съгласно трайно установената съдебна практика понятието „справедливост” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера и интензитета на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него.

Съдът при преценката си по чл.52 от ЗЗД за справедливост отчита, че ищецът е завел дело по ЗОДОВ за неимуществени вреди и от другото отменено НП, няма данни за такова от отменената заповед за отстраняване от длъжност, но обезщетяване в производство по ЗОДОВ е хипотетично възможно. Решаващи за преценката за справедливо обезщетяване на болките и страданията от НП, и от конкретното, са най-вече негативните изживявания за уронен авторитет, за несправедливо обвинение и притеснение за евентуално бъдещо плащане на глоба. Съдът намира, че справедливо обезщетение в размерна 2000 лв. би отговаряло напълно на степента на вредите, претърпени от ищеца, вземайки предвид и размера на наложеното с НП наказание от 4564,85 лв., който внася допълнителен стрес у ищеца, свързан с финансовата обезпеченост на него и семейството му. В този размер от 2000 лв. искът за неимуществени вреди следва да бъде уважен, а в останалата част до претендираните 5000 лв. отхвърлен като недоказан.

Наред с това, върху присъдената сума следва да се присъди и законната лихва от влизане в сила на решението на съда – 22.12.2021г. до окончателното изплащане на

сумата.

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая разноските възлизат на 10 лв. представляващи държавна. Тук е моментът да се отбележи, че ищецът е представляван адвокат с приложено на л.15 от делото пълномощно, но без представен договор за правна защита, респ.уговорено с него възнаграждение, поради което съдът не може служебно да се произнася за разноски в този смисъл.

По гореизложените съображения, Административен съд София град 28 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на С. Л. Д. с ЕГН [ЕГН] сумата от 2000 лв. (две хиляди) лева, представляваща обезщетения за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от отмененото като незаконосъобразно НП № 11-01-567/21.02.2020г., издадено от директора на АДФИ, ведно със законната лихва, считано от 22.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетенията, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди до пълния претендиран размер от 5000лв.

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на С. Л. Д., с ЕГН [ЕГН] сумата от 10лв., представляваща разноски за внесена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: